

Arrest

nr. 287 201 van 4 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 15 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 22 april 2021 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 17 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.04.2021 werd ingediend door:

[A.,F.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Statenloos

geboren te [...] op [...]

adres: heden verblijvende in de gevangenis te Andenne.

Ook gekend als:

[A.,F.] geboren op [...]

[J.,N.] geboren op [...]

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene als kind België is binnengekomen samen met zijn ouder (periode maart 1975 – juni 1979). Hij heeft vanaf 1975 tot 1979 in België verbleven in het kader van de asielaanvraag ingediend door zijn vader om in 1988 terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene zou teruggekeerd zijn naar België in 1990. Op 12.10.1992 vroeg betrokkene voor de eerste keer asiel aan. Betrokkene kwam echter nooit opdagen voor het verhoor. Op 20.12.1996 vroeg hij voor een tweede keer asiel aan. Deze werd geweigerd op 15.01.1997 met een beslissing weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door Dienst Vreemdelingenzaken. In de periode 1993 – 1998 heeft hij zich verschillende keren schuldig gemaakt aan verschillende openbare orde feiten (infra) waardoor hij enige jaren in de gevangenis heeft verbleven. Op 19.06.2003 werd hij door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Nijvel erkend als staatloze. Op 26.08.2003 diende hij een aanvraag art. 9.3 in. Deze werd geweigerd op 11.03.2004. Via dagvaarding in kortgeding tegen de Belgische Staat vroeg betrokkene om in het bezit gesteld te worden van een tijdelijk verblijf in afwachting van een eventuele definitieve regulariseren. Via beschikking van vonnis d.d. 31.01.2006 en betekening 24.02.2006 werd aan betrokkene een tijdelijk bewijs van inschrijving in het vreemdelingen-register afgeleverd voor 6 maanden. Deze werd verschillende malen verlengd. Zijn laatste BIVR werd afgeleverd op 06.11.2007 – geldig tot 05.03.2008. Deze kaart werd een laatste keer verlengd op 29.02.2008, zijn kaart mocht verlengd worden tot 05.09.2008. Echter, betrokkene werd aangehouden op 26.04.2008 en heeft deze kaart nooit ontvangen. Betrokkene heeft sinds dan geen inschrijving meer gehad en heeft sinds dan geen recht meer op verblijf. Op heden verblijft hij in de gevangenis van Andenne alwaar hij een lange straf uitzit.

Betrokkene heeft zich doorheen de jaren verschillende keren schuldig gemaakt aan strafbare feiten. Zijn strafblad begint op 30.06.1993 met een veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Brussel voor poging tot diefstal met geweld of bedreiging bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, en voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis van 23.02.1993 tot 30.06.1993. Op 29.06.1998 wordt hij door het Hof van Beroep te Brussel (op beroep C. Brussel 15.05.1998) veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (herhaling) diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (herhaling) valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid (herhaling) wapen(s) verweerwapen(s) : het dragen zonder wettige reden zonder vergunning (herhaling) wapen(s) vuurwapen(s) : het voorhanden hebben van / het opslaan zonder vergunning/inschrijving (herhaling) aanmatiging van naam (herhaling) (meermaals) verdovende middelen : bezit : verkoop / het te koop stellen (herhaling) tot een gevangenisstraf van 5 jaren. Tevens wordt hij 29.06.1998 door het Hof van Beroep te Brussel (op verzet 30.03.1998 op beroep C. Brussel 17.07.1997) veroordeeld voor diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is verdovende middelen : bezit : verkoop / het te koop stellen (meer-maals) wapen(s) verweerwapen(s) : het voorhanden hebben van / het opslaan zonder vergunning/in-schrijving wapen(s) verweerwapen(s) : het dragen zonder wettige reden zonder vergunning tot een gevangenisstraf van 3 jaren. Op 15.07.2008 wordt hij opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen voor diefstal op heterdaad

betrapt, met geweld of bedreiging, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden tot een gevangenisstraf van 30 maanden met geldboete. Op 30.01.2009 wordt hij opnieuw veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel (op beroep C Brussel d.d. 03.10.2008) voor afpersing (herhaling) diefstal (: herhaling) (2) Verboden wapen(s) : het dragen zonder wettige reden (herhaling) Belaging (: herhaling) Inbreuk inzake telecommunicatie : gebruiken van de openbare telecommunicatie-infrastructuur of andere middelen van telecommunicatie om overlast te veroorzaken aan zijn correspondent of om schade te berokkenen / telefonische kwelling. (herhaling) Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen (herhaling) tot een gevangenisstraf van 15 maanden. Op 17.01.2013 wordt hij veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen (Arrest bij verstek op beroep C.Antwerpen 22.05.2012) voor diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is tot een gevangenisstraf van 10 maanden, bijkomende straf C. Antwerpen 15.07.2008. Op 31.07.2013 wordt hij veroordeeld door het Hof van Beroep Antwerpen (op beroep C. Antwerpen afd Antwerpen 13.05.2013) voor bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (herhaling) Poging tot diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of ero gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (herhaling) tot een gevangenisstraf van 6 jaren. Op 17.03.2014 wordt hij door de Correctionele Rechtbank Namur veroordeeld voor afpersing, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (herhaling) Diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (herhaling) poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (herhaling) diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (: herhaling) diefstal (herhaling) (3) Aanmatiging van naam (herhaling) tot een bijkomende straf bij het Hof van Beroep Antwerpen 31.07.2013 tot een gevangenisstraf van 2 jaren.

Uit betrokkene zijn detentielijst blijkt dat hij de volgende periodes opgesloten zat: van 23.02.1993 tot 30.06.1993, van 05.05.1996 tot 26.10.1996, van 14.05.1997 tot 12.09.1997, van 31.01.1998 tot 25.11.2005 en van 26.04.2008 tot op heden. Betrokkene heeft dus alles bij elkaar meer dan 22 jaar doorgebracht in detentie.

We stellen dus vast dat betrokkene niet minder dan 8 maal veroordeeld werd door Belgische rechtbanken en in totaal veroordeeld werd tot verschillende gevangenisstraffen, waarbij hij momenteel zijn laatste veroordeling uitzit. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bijna 22 jaar van zijn leven in de gevangenis doorbracht. Het strafblad van betrokkene is dan ook uiterst beladen en betrokkene blijkt niet in staat zich aan de geldende wetten te houden waarbij zijn gedrag getuigt van een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle aandrang en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten. Uit het administratief dossier van betrokkene is bovendien ook nog gebleken dat hij 2 keer zijn straf heeft onderbroken. Zo heeft hij zich onttrokken aan de strafuitvoering Elektronisch Toezicht van 29.07.2010 tot 03.10.2011 en op 05.09.2012 heeft hij zich na een uitgaanspermissie niet meer aangeboden, waardoor hij tot 19.01.2013 onterecht vrij rondliep. Door het niet naleven van de voorwaarden verblijft betrokkene dan ook onder het gewone regime in de gevangenis zonder andere permissies om de gevangenis te kunnen verlaten (tot 2020 – infra).

Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijke gedrag van betrokkene vormt o.i. een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Minstens heeft hij het tegendeel niet kunnen aantonen.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij bijna zijn ganse leven in België heeft gewoond, dat zijn belangen alhier gesitueerd zouden zijn en dat hij steeds in de kosten van levensonderhoud heeft kunnen voorzien. Ook deze aangehaalde elementen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkene meer dan 22 jaar van zijn verblijf in België in de gevangenis heeft doorgebracht. Nogmaals, gezien de herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier een Belgische dochter zou hebben. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsregularisatie daar betrokkene geen enkele bewijs voorlegt waaruit

kan worden afgeleid wie deze dochter dan wel zou zijn. Tevens legt hij geen bewijzen voor van enige contacten met zijn zogenaamde dochter. Dit element kan aldus geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. De bewering dat hij wenst dat zijn dochter hem niet komt bezoeken gelet op zijn detentie is onvoldoende en is een loutere bewering waaraan geen waarde kan gehecht worden. Betrokkene toont onvoldoende aan waarom dit gegeven aanzien zou moeten worden als een grond voor een verblijfsregularisatie. Bovendien heeft hij verschillende veroordelingen opgelopen. Deze feiten wegen nog steeds zwaarder door dan het hebben van enige banden in België. Betrokkene verwijst in deze context ook nog naar artikel 8 EVRM. Betrokkene laat echter na om te specificeren op welke wijze dit artikel dan wel zou geschonden worden. Het louter verwijzen naar artikel 8 EVRM en het recht op privéleven is onvoldoende om zomaar aanvaard te kunnen als een grond voor een verblijfsregularisatie. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan.

Betrokkene haalt verder aan dat hij ondertussen meermaals de gevangenis heeft kunnen verlaten, zo genoot hij uitgaansvergunning op 14.09.2020, 01.10.2020 en 19.10.2020 waarbij een reclasserings-project werd opgestart. Zo zou het de bedoeling zijn dat hij betrokkene na zijn strafeinde tewerkgesteld worden in het hospitaal van Châtelet als klusjesman. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene kan helemaal niet tewerkgesteld worden daar hij geen recht op verblijf in België geniet. Hij verblijft aldus illegaal op het grondgebied en zal bij zijn vrijlating geen recht hebben om in België tewerkgesteld te worden.

De raadsman van betrokkene verwijst verder nog naar een schending van artikel 3 en 8 EVRM, zonder echter te verduidelijken op welke wijze deze artikels dan wel geschonden zouden worden. De loutere verwijzing naar deze artikels kan aldus niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkene haalt aan dat hij geen duurzame verblijfstitel zou kunnen bekomen in zijn land van herkomst, Macedonië. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een grond voor verblijfs-regularisatie aangezien hij hier geen enkel bewijs van voorlegt. Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Nijvel kan tevens niet weerhouden worden. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan waarom zijn staatloosheid op zich een grond zou kunnen zijn voor een verblijfsregularisatie. Bovendien dienen wij op te merken dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28.09.1954 geen automatisch verblijfsrecht geeft op basis van een loutere erkenning als staatloze. Betrokkene heeft bovendien geen enkele inspanning gedaan of stukken voorgelegd die aantonen dat hij effectief geen verblijfsrecht heeft of zou kunnen bekomen in het land van gewoonlijk verblijf.

Betrokkene haalt aan dat hij zijn straf zal ondergaan zodat zijn strafverleden niet kan aangewend worden om zijn verblijf te weigeren. Het klopt dat betrokkene zijn straf zal ondergaan daar morgen zijn straf afloopt. Echter, stellen dat zijn strafverleden niet zou kunnen aangewend worden om zijn verblijf te weigeren is niet een beoordeling die zijn raadsman kan maken. Uit hetgeen voorafgaat blijkt de vele veroordelingen waardoor betrokkene heel lang in de gevangenis heeft gezeten. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan.

Tot slot merken wij nog op dat de elementen aangehaald in de ontvankelijkheid bij de aanvraag 9bis niet beoordeeld werden daar betrokkene zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard en wij aldus enkel de elementen aangehaald in de grond dienden te beoordelen (zoals hierboven dus duidelijk werd gedaan)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Verwerende partij stelt:

“Betrokkene haalt verder nog aan dat hij bijna zijn ganse leven in België heeft gewoond, dat zijn belangen alhier gesitueerd zouden zijn en dat hij steeds in de kosten van levensonderhoud heeft kunnen voorzien. Ook deze aangehaalde argumenten kunnen niet weerhouden orden als een grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkene meer dan 22 jaar van zijn verblijf in België in de gevangenis heeft doorgebracht. Nogmaals gezien de herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan”.

“Betrokkene haalt aan dat hij alhier een Belgische dochter zou hebben (...) Betrokken toont onvoldoende aan waarom dit gegeven aanzien zou moeten worden als een grond voor verblijfsregularisatie. Bovendien heeft hij verschillende veroordelingen opgelopen (...)”

Zoals uw Raad reeds opmerkte blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat niet alleen der verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM (RvV 23.11.2020, nr. 244.566). Verzoeker stelt vast dat de beoordeling door de verwerende partij van de al dan niet schending van artikel 8 EVRM enkel en alleen gebeurd is op grond van het bestaan van vroegere veroordelingen en onvoldoende duidelijk maakt waarom die vroegere veroordelingen maken dat er geen schending van artikel 8 EVRM zou voorliggen. Verwerende partij maakt in deze geen afdoende afweging van het belang van het individu (in casu verzoeker) (zie RvV 08.06.2018, nr. 205.101). Het is duidelijk dat de erkenning als staatloze van verzoeker impliciet maar duidelijk wijst op de onmogelijkheid om het bestaande privéleven – dat verzoeker een lange tijd in de gevangenis heeft doorgebracht maakt overigens niet dat hij geen privéleven heeft – in het land van herkomst of elders voor te zetten (zie RvV 08.06.2018, nr. 205.101). Zoals uw Raad reeds oordeelde moet die factor meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu. In casu werd dit – door enkel te verwijzen naar de opgelopen veroordelingen – door verwerende partij op onzorgvuldige wijze beoordeeld.

Verwerende partij schendt aldus de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt dat hij eerder doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM.

2.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad laat in het midden of de voorliggende zaak eerder vanuit het oogpunt van de positieve dan wel van de negatieve verplichtingen voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM moet worden onderzocht. Deze verplichtingen zijn niet steeds duidelijk van elkaar af te bakenen en in elk geval zijn de van toepassing zijnde principes gelijkaardig. In beide gevallen moet worden overgegaan tot de zogenaamde ‘*fair balance*’-toets, ofwel een redelijke afweging tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Hierbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken en beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge (EHRM 26 april 2017, Konstatinov t. Nederland, § 46).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezins- of familiehereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezins- of privéleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezins- of privéleven wordt voortgezet in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

2.6. In voorliggende zaak beriep verzoeker zich in zijn aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het gegeven dat hij bijna zijn hele leven in België heeft gewoond en al zijn belangen zich hier situeren, alsook op de aanwezigheid van zijn dochter met de Belgische nationaliteit in dit land. Hij betoogde steeds in de kosten van zijn levensonderhoud te hebben kunnen voorzien en geen enkele band meer te hebben met Macedonië. Hij wees op zijn erkenning als staatloze en hield nog voor dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in zijn land van herkomst. Hij gaf verder aan dat hij na zijn strafeinde, voorzien op 18 mei 2022, kan worden tewerkgesteld als klusjesman in een ziekenhuis in Charleroi. Hij beriep zich op zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Nog voerde hij aan dat hij niet kan worden gerepatriëerd, waardoor volgens hem ook een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is.

2.7. Een eenvoudig lezing van de bestreden beslissing leert dat de ingeroepen verblijfsgronden in rekening zijn gebracht en een beoordeling en belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden.

Verweerder nuanceerde allereerst het betoog van verzoeker dat hij sinds hij ongeveer 2 maanden oud was steeds in België heeft verbleven. Zo duidde verweerder als volgt: *“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene als kind België is binnengekomen samen met zijn ouder (periode maart 1975 – juni 1979). Hij heeft vanaf 1975 tot 1979 in België verbleven in het kader van de asielaanvraag ingediend door zijn vader om in 1988 terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene zou teruggekeerd zijn naar België in 1990. Op 12.10.1992 vroeg betrokkene voor de eerste keer asiel aan.”*

Verweerder is verder uitvoerig ingegaan op het zwaarwichtige strafrechtelijke verleden van verzoeker, dat hij samenvatte als volgt: *“We stellen dus vast dat betrokkene niet minder dan 8 maal veroordeeld werd door Belgische rechtbanken en in totaal veroordeeld werd tot verschillende gevangenisstraffen, waarbij hij momenteel zijn laatste veroordeling uitzit. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bijna 22 jaar van zijn leven in de gevangenis doorbracht. Het strafblad van betrokkene is dan ook uiterst beladen en betrokkene blijkt niet in staat zich aan de geldende wetten te houden waarbij zijn gedrag getuigt van een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle aandrang en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten. Uit het administratief dossier van betrokkene is bovendien ook nog gebleken dat hij 2 keer zijn straf heeft onderbroken. Zo heeft hij zich onttrokken aan de strafuitvoering Elektronisch Toezicht van 29.07.2010 tot 03.10.2011 en op 05.09.2012 heeft hij zich na een uitgaanspermissie niet meer aangeboden, waardoor hij tot 19.01.2013 onterecht vrij rondliep. Door het niet naleven van de voorwaarden verblijft betrokkene dan ook onder het gewone regime in de gevangenis zonder andere permissies om de gevangenis te kunnen verlaten (tot 2020 – infra).”* Verweerder oordeelde dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.”*

Verweerder oordeelde vervolgens dat de door verzoeker ingeroepen verblijfsgronden niet van die aard zijn dat deze de bovenhand kunnen krijgen op de vastgestelde ernstige bedreiging die van hem uitgaat en die hem er alsnog toe kunnen brengen de verblijfsmachtiging toe te staan. Zo was hij van mening dat verzoekers langdurige verblijf in België, zijn belangen in dit land of nog het aangevoerde als zou hij steeds in de kosten van zijn levensonderhoud hebben kunnen voorzien, niet rechtvaardigen dat de verblijfsmachtiging alsnog wordt toegestaan, nu verzoeker meer dan 22 jaar van zijn verblijf in België in de gevangenis heeft doorgebracht. In zoverre verzoeker voorhield een Belgische dochter te hebben, motiveerde verweerder dat hij nalaat te verduidelijken wie deze dochter is en hij bovendien geen bewijzen van zijn beweerde dochter, of van contacten met haar, voorlegt. Verweerder heeft vervolgens, wat het ingeroepen artikel 8 van het EVRM betreft, geoordeeld dat de door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten en de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die hij door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde en de openbare veiligheid zwaarder doorwegen dan zijn persoonlijke belangen of zijn banden met België. Hij stelde ook dat verzoeker niet verduidelijkt op welke wijze artikel 8 van het EVRM wordt miskend en dat de loutere verwijzing naar het recht op privéleven en deze verdragsbepaling onvoldoende is om te worden aanvaard als grond voor een verblijfsmachtiging. Verweerder motiveerde nog dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van het door hem aangevoerde dat hij geen duurzame verblijfstitel zou kunnen verkrijgen in zijn land van herkomst, Macedonië. Hij betwist hierbij op zich niet dat verzoeker werd erkend als staatloze door de rechtbank van eerste aanleg van Nijvel, maar wijst erop het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954, goedgekeurd bij de wet van 12 mei 1960 (hierna : het Staatlozenverdrag) geen automatisch verblijfsrecht geeft op basis van een loutere erkenning als staatloze en benadrukt opnieuw dat verzoeker geen enkele inspanning heeft gedaan of stukken heeft voorgelegd die aantonen dat hij effectief geen verblijfsrecht heeft of zou kunnen verkrijgen in het land van gewoonlijk verblijf.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder er zich niet toe beperkt louter te verwijzen naar het bestaan van eerdere strafrechtelijke veroordelingen. Hij heeft wel degelijk ook rekening gehouden met de banden met België zoals ingeroepen door verzoeker en in dit verband een concrete beoordeling en belangenafweging doorgevoerd. Het komt in de gegeven omstandigheden aan verzoeker toe met concrete argumenten aan te tonen dat de gedane beoordeling en belangenafweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Concreet beperkt verzoeker er zich toe aan te voeren dat zijn erkenning als staatloze impliciet maar duidelijk wijst op een onmogelijkheid om het bestaande privéleven in het land van herkomst of elders voort te zetten. Hij gaat hierbij evenwel voorbij aan de volgende motivering in de bestreden beslissing:

“Betrokkene haalt aan dat hij geen duurzame verblijfstitel zou kunnen bekomen in zijn land van herkomst, Macedonië. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een grond voor verblijfs-regularisatie aangezien hij hier geen enkel bewijs van voorlegt. Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Nijvel kan tevens niet weerhouden worden. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan waarom zijn staatloosheid op zich een grond zou kunnen zijn voor een verblijfsregularisatie. Bovendien dienen wij op te merken dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28.09.1954 geen automatisch verblijfsrecht geeft op basis van een loutere erkenning als staatloze. Betrokkene heeft bovendien geen enkele inspanning gedaan of stukken voorgelegd die aantonen dat hij effectief geen verblijfsrecht heeft of zou kunnen bekomen in het land van gewoonlijk verblijf.”

Verzoeker gaat op geen enkele wijze in op deze voorziene motivering en toont niet aan dat de hierin vervatte beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker haalt met zijn uiteenzetting de vaststelling van verweerder niet onderuit dat uit zijn persoonlijke gedrag *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid”*. Evenmin kan hij aantonen dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat de redenen van openbare orde zwaarder wegen dan de persoonlijke belangen van verzoeker, waardoor er geen positieve verplichting kan rusten op België om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekers betoog dat hij steeds in zijn eigen levensonderhoud heeft kunnen voorzien is, gelet op de veelvuldige diefstallen met verzwarende omstandigheden en het jarenlange verblijf in de gevangenis, ook veeleer cynisch dan ernstig te noemen. Verzoeker kan met zijn uiteenzetting niet overtuigen dat verweerder zich in de bestreden beslissing ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.8. Rekening houdend met de voorgaande bespreking, moet ook worden vastgesteld dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. Er blijkt niet dat bepaalde in de verblijfsaanvraag ingeroepen elementen ten onrechte niet in rekening zijn gebracht en evenmin dat deze niet zorgvuldig zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de beoordeling en belangenafweging die verweerder in de bestreden beslissing heeft gemaakt elke redelijkheid te buiten zou gaan of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt derhalve evenmin aangetoond.

2.9. Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.10. Het eerste middel is ongegrond.

2.11. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het legaliteitsbeginsel.

Hij onderbouwt zijn middel als volgt:

“Bij arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat een staatloze die onvrijwillig zijn nationaliteit is verloren en kan aantonen dat hij geen legaal verblijfsrecht kan bekomen in een andere

staat waarmee hij een band heeft, zich in een situatie bevindt die zijn grondrechter schendt, waardoor het verschil in behandeling met erkende vluchtelingen niet redelijk verantwoord is.

Dat in casu verzoeker onvrijwillig zijn nationaliteit is verloren en dat hij geen legaal verblijfsrecht in een andere staat waarmee hij een band heeft staat onomstotelijk vast in het vonnis waarbij zijn staatloosheid werd erkend. Daarenboven zoals ook verwerende partij stelt heeft hij quasi gans zijn leven in België doorgebracht zodat er geen sprake is van enige band met welk land ook.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze situatie de artikelen 10 en 11 Gw. schendt in zoverre voor staatlozen geen verblijfsrecht bestaat gelijkaardig aan dat van vluchtelingen in de zin van artikel 49 Vw.

De rechtbank dient elke wettelijke lacune die door het Grondwettelijk Hof als ongrondwettig werd vastgesteld te vermijden, wanneer hij hieraan tegemoet kan komen binnen het bestaande wettelijke kader om ervoor te zorgen dat de wet conform artikel 10 en 11 Gw. wordt toegepast (Cass. 27.05.2016, nr. C.13.0042.F; punt B.11 arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012).

De verwerende partij verwijst naar het gegeven dat Staatlozenverdrag geen verblijfsrecht impliceert zonder te onderzoeken of verzoeker onvrijwillig zijn nationaliteit verloren is en kan aantonen dat hij geen legaal verblijf in een andere staat waarmee hij een band heeft kan verkrijgen schendt de bestreden beslissing de artikelen 10 en 11 Gw.

Gelet op het geheel van de bovenstaande overwegingen kan enkel een einde worden gemaakt aan de schending van de subjectieve rechten van verzoeker, verbonden aan de vastgestelde ongrondwettigheid van de Vreemdelingenwet, door hem een verblijfstitel te geven in afwachting van de tot stand-komen van de wetgeving die volgens het Grondwettelijk Hof vereist is. In dat verband is het niet ter zake dienend dat appellant sedert zijn verblijf op het Belgische grondgebied correctionele veroordelingen heeft opgelopen (zie Brussel 17.09.2014, nr. 2014/7124) (in dezelfde zin Bergen 25.05.2018, nr. 2017/RG/552)."

2.12. De Raad wijst er op dat het gelijkheidsbeginsel en de grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie slechts zijn geschonden indien in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er voor deze ongelijke behandeling een objectieve verantwoording bestaat of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Het behoort aan verzoeker die aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel en de grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie werden geschonden, dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aan te tonen (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 21 november 2011, nr. 216.335; RvS 30 september 2009, nr. 196.532). De bewijslast ter zake rust dus op verzoeker.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 1/2012 van het Grondwettelijk Hof van 11 januari 2012 en hij uit bepaalde overwegingen van dit arrest afleidt dat hem, als erkend staatloze, naar analogie met de situatie van erkende vluchtelingen en artikel 49 van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging moet worden toegekend, verliest hij uit het oog dat het Grondwettelijk Hof zich in het bedoelde arrest slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en "die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben". Het Grondwettelijk Hof concludeerde zo als volgt:

"De voormelde wet van 15 december 1980 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre zij niet erin voorziet dat de in België erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben, een verblijfsrecht hebben dat vergelijkbaar is met datgene dat de vluchtelingen genieten op grond van artikel 49 van die wet."

Het is dan ook duidelijk dat enkel een schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan worden aangenomen in de mate dat in de Vreemdelingenwet geen verblijfsrecht is voorzien, analoog met datgene dat de erkende vluchtelingen genieten, voor de erkende staatloze die "aantoont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben" (GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.10).

Verzoeker stelt dat hij onvrijwillig zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij geen legaal verblijfsrecht heeft in een andere staat waarmee hij een band heeft. Dit werd volgens hem "onomstotelijk" vastgesteld in het vonnis waarbij hij als staatloze werd erkend.

In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Nijvel van 19 juni 2003 werd vastgesteld dat verzoeker die werd geboren in Kumanovo, dat op dat ogenblik nog deel uitmaakte van Joegoslavië en actueel is gelegen in Noord-Macedonië, staatloos is. Er werd vastgesteld dat verzoeker nooit de Macedonische nationaliteit heeft gehad nu zijn vader deze nationaliteit werd geweigerd en dat hij deze

nationaliteit ook niet kan verkrijgen omdat hij niet gedurende 15 jaar ononderbroken op het Mace-donische grondgebied heeft verbleven. In dit vonnis kan de Raad enkel lezen dat verzoeker niet de Macedonische nationaliteit heeft en hij hiervoor ook niet in aanmerking komt, omdat hij niet gedurende 15 jaar ononderbroken op het Macedonische grondgebied heeft verbleven. In dit vonnis kan daaren-tegen niet worden gelezen dat verzoeker geen enkele band heeft met (Noord-)Macedonië of dat hij er geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen. Waar verzoeker thans voorhoudt dat hij buiten de eerste twee maanden van zijn leven steeds in België heeft verbleven, strookt dit trouwens niet met dit vonnis, nu hieruit blijkt dat hij op 14-jarige met zijn familie is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Verzoeker zou op 16-jarige leeftijd zijn teruggekeerd, minstens op 18-jarige leeftijd nu hij op deze leeftijd in België een verzoek om internationale bescherming indiende.

De Raad wijst verder andermaal op de volgende beoordeling van verweerder in de bestreden beslissing:

“Betrokkene haalt aan dat hij geen duurzame verblijfstitel zou kunnen bekomen in zijn land van herkomst, Macedonië. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een grond voor verblijfs-regularisatie aangezien hij hier geen enkel bewijs van voorlegt. Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Nijvel kan tevens niet weerhouden worden. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan waarom zijn staatloosheid op zich een grond zou kunnen zijn voor een verblijfsregularisatie. Bovendien dienen wij op te merken dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28.09.1954 geen automatisch verblijfsrecht geeft op basis van een loutere erkenning als staatloze. Betrokkene heeft bovendien geen enkele inspanning gedaan of stukken voorgelegd die aantonen dat hij effectief geen verblijfsrecht heeft of zou kunnen bekomen in het land van gewoonlijk verblijf.”

Verweerder heeft aldus nadrukkelijk rekening gehouden met de erkenning van verzoeker als staatloze. Verder blijkt dat verweerder is nagegaan of verzoeker kan aantonen dat hij *“geen duurzame verblijfstitel zou kunnen bekomen in zijn land van herkomst, Macedonië”*, waarbij hij een band met dit land aanvaardde in de zin dat verzoeker werd geboren in een stad die momenteel is gelegen in dit land en hij er tijdens zijn jeugd nog heeft verbleven met zijn familie. Hij stelde evenwel vast dat verzoeker in dit verband geen enkel bewijs heeft voorgelegd en hij geen enkele inspanning deed of stukken voorlegde die kunnen aantonen dat hij geen verblijfsrecht heeft of kan verwerven in (Noord-)Macedonië. In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, heeft verweerder aldus wel degelijk gehandeld in lijn met de aangehaalde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Verzoeker neemt ook niet de moeite om concreet in te gaan op deze beoordeling in de bestreden beslissing en toont zodoende niet aan dat deze beoordeling incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Het louter betogen dat hij *“quasi gans zijn leven”* in België heeft doorgebracht, kan in dit verband niet volstaan en hiermee wordt de gedane beoordeling nog niet onderuit gehaald.

In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012 vastgestelde discriminatie. Hij toont geen schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

In zoverre verzoeker de mening is toegedaan dat verweerder ertoe is verplicht hem de gevraagde verblijfstitel af te geven, wijst de Raad er trouwens nog op dat – in zoverre overeenkomstig het reeds aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof voor erkende staatlozen een verblijfsrecht dient te worden voorzien dat analoog is met datgene dat erkende vluchtelingen kunnen genieten – de status van vluchteling met het bijhorende verblijfsrecht in de Belgische context kan worden geweigerd of ingetrokken wanneer de betrokkene een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid (artikelen 52/4 en 55/3/1 van de Vreemdelingenwet). Noch het Staatlozenverdrag noch het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (het Vluchtelingenverdrag) kent zo ook een recht toe om te verblijven op het grondgebied van de Staat die hen als vluchteling of als staatloze erkent en de beide verdragen bevatten bepalingen die toelaten een vluchteling of staatloze met wettig verblijf uit te zetten om redenen van nationale veiligheid of openbare orde (artikel 31 van het Verdrag van New York en artikel 32 van het Verdrag van Genève) (zie ook GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.8). Verzoeker gaat dan ook al te gemakkelijk voorbij aan de, door hem niet-betwiste, vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij door zijn persoonlijk gedrag *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationaliteit veiligheid”*.

2.13. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat hem de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd. Deze beslissing legt verzoeker geen verplichting op om het Belgische grondgebied te verlaten en terug te keren naar zijn land van herkomst of enig ander land. Artikel 3 van het EVRM voorziet niet in een verplichting om in welbepaalde gevallen een verblijfs-machtiging toe te staan, zodat niet valt in te zien dat de bestreden beslissing in strijd is met dit verdragsartikel.

2.14. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan pas dan regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 17). Verzoeker toont niet aan dat enige hogere rechtsnorm van objectief recht door het bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.15. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS